

BİNBİR ROMAN

Cilt : 1 - Sayı: 1 - 25 Kuruş

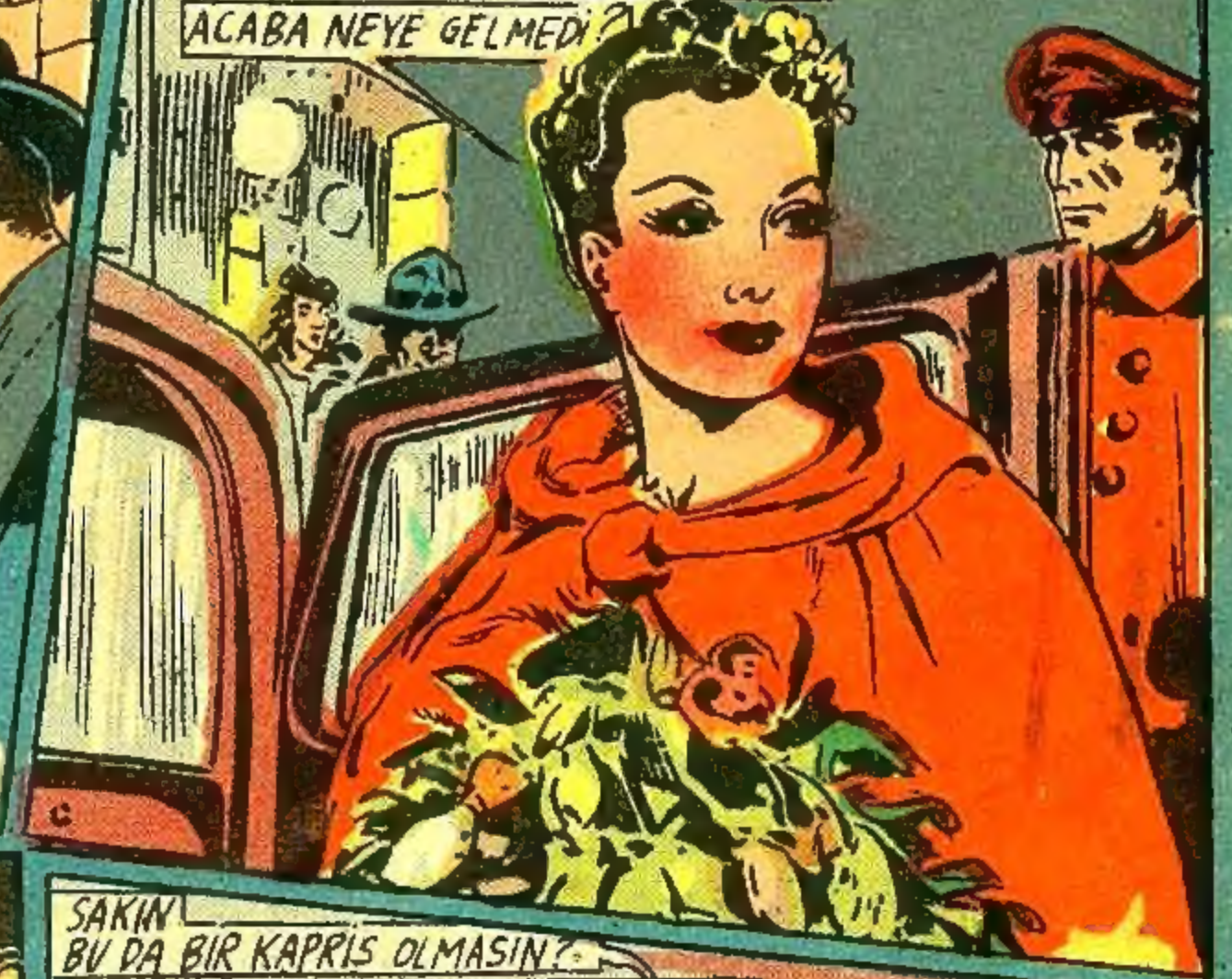
19 - Mayıs - Çarşamba - 1948

PARİSTE BİR SINEMADA, BİR FİLMİN İLK GÖSTERİSİ YAPILMIŞ VE BAŞKADIN ARTİST TE ÇIKIP HALKI SELÂMLADIKTAN SONRA OTOMOBİLİNE BİNMEĞE HAZIRLANMIŞTI...

BASARTIŞT TİTANYA İSE OTOMOBİLE BİNERKEN KALA BALIK ARASINDA BİRİNİ ARIYORDU.

ACABA NEYE GELMEDİ?

BİRAZ SONRA KÂTİBESİLE OTOMOBİL-DEYDİLER.

TİTANYA NEYE ONUN İÇİN ZİYAFETİ REDDETTİN? BU KADAR ZAMANDIR YANINDAYIM, BİR ERKEĞE KENDİNİ BU KADAR KAPTIRDIĞINI HIÇ GÖRMEDİM.

ÖYLE DEME ÇİZELÂ! BU BAMBASKA BİR ERKEK!

SAKIN BU DA BİR KAPRİS OLMASIN?

BİLMEM... BELKİDE... FAKAT BANA İLK AŞKIMMIŞ GİBİ GELİYOR!

BİRDENBİRE PENCERENİN ÖNÜNDE Kİ PERDELER KİMİLDAR VE ARKASINDAN ES MER YAKISIKLİ BİR DELİKANLİ BELİRİR.

BENİM SEKERİM, BAK BENİ BULMAK İÇİN BÜTÜN PARİSİ ARAMANA HACET BIRAKMADIM.

KİMDİR O?

DİLBER TİTANYA AZ SONRA LÜKS OTELİNDEKİ MUHTEŞEM ODASINDA İDİ...

ACABA NEREDE? ONU NASIL BULSAM? BÜTÜN PARİSİ ARASAM MI?

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

AH! BURADAMIYDIN GIDOCU-
GUM? BILSEN GÖZLERİMİ HEP
SENİ ARIYOR! İSTİYORUMKİ
PAYIMA YANIMDA OLASIN.
BENİM OLASIN!

YANI BU BİR
EVLENME TEK-
LİFİMİ?

VALLAH! TITANYA NE DİYİYİM BİLMEM Kİ
NASIL İSTERSEN YALNIZ SU SENİN İÇİNDE YASADIGIN SI-
ÖYLE KABUL ET NEMA ÂLEMİNDEN ZERRECE HOŞLAN-
MADIĞIMI DA BİL-
MENİ İSTERİM!

ETME GİDO! EVLENİRSEK BA-
LAYIMIZI DÜNYANIN EN İYİ - YERİNDE
GECİRİRİZ. BÖYLECE SINEMADAN
UZAKLAŞMIŞ OLURUZ. BEN VENEDEKİ
OVASINDA İSSİZ BİR YERDE DÜĞÜM.
ORAYA GİDERİZ NEYE SUSTUN
GİDO?

BİLMEM... SÖY-
LE BİR ÜPPER-
ME GECİRDİM HA-
Nİ AZRAİL YOK-
LADI DER-
LER YA!

CANIM ŞİMDİ EVLENMEKTEN
BAHSEDERKEN AZRAİLİN
SIRASIMI? ORADA SENİ
KIZKARDESLERİME DE TA-
NITAYIM. SENİ BEĞENE-
CEKLERDİR EMİNİM

GİDO BİR DİVANA
OTURMUŞ. TITANYA
DA DİZLERİNE ÇOK-
MUSTU

UZAK BİR YERDE. BASKA BİR GÖK ALTINDA SPİRİTİN BİR GENÇ
KIZ. ELİNDEKİ MEKTUBU EVE KOSTURUYOR.

MARSELLA!
MARSELLA!
NEREYE KAY-
BOLDUN!

BİR KAPİYİ ACINCA, ESMEĞER ABLASININ PENCEREDE BİR DE-
LİKANLI İLE KONUŞMAKTA OLDU-
GUNU GÖRÜP
DURALADI.

HAYDI HAYDI!
BOSUNA PE-
SİMDE GEZME.
BİR ZAMAN-
LAR TITANYA-
DAN BASKASI-
NI GÖZÜN
GÖRMÜYÖRDÜ.

A! BURADAYMIŞ! GİDO İLE
KONUŞUYOR. KEŞKE GİRME
SEYDİM.

ARKASI VAR

Akik Yüzük

Yazan : U. Ralph

Ufak bir kulübeye sığınmıştık. Bütün arkadaşlar, sıcağın kışkırtıcı kesilen sobanın çevresine toplanmıştık. Bir ressam, bir doktor, bir mühendis ve ansızın kopan fırtına yüzünden, bizim gibi, kulübede barınıp havanın dinmesini beklemeye mecbur kalan bir yabancı...

Kendini takdim ederken adını söylemişti ama, böyle işlerde daima olduğu gibi hep unutmıştık. Uzun boylu, geniş omuzlu, şakaklarına hafif kır düşmüş siyah saçlı ve cesur, enerjik bakışlı biriydi.

Söz, hemen bütün erkekler meclisinde olduğu gibi kadınlara intikal etti. Doktor, ressama sordu:

— Neden bir daha evlenmedin? Anyes öleli altı sene oldu. Henüz kırkında var, yoksun. Hiç evlenmeği aklına getirmedin mi?

Ortada bir an sessizlik hüküm sürdü. Fırtına, çatıda ışıklar çalıyor ve kulübeyi aydınlatan küçük gaz lambasının duvara aksettirdiği insan gölgeleri, hayaletler gibi titreyiyorlardı.

Ressam bir müdet sonra tekrarladı:

— Neden bir daha evlenmedin diyorsun? Söyliyeyim... Daha hâlâ arıyorum da, ondan evlenmedim.

— Ne arıyorsun? Münasip bir kadın mı?

Ressam başını sallayarak hayırladı:

— Yok canım.. bir taş arıyorum. Daha doğrusu, o taşı alan adamı arıyorum.

— Bu adamın Anyes'le bir alakası var mı?

Ressam, hatıralarını toplamak istercesine gözlerini yumduktan sonra anlatmaya başladı:

— Bir keresinde anyes'le beraber bir dağ seyahatine çıkmıştık. Yolumuz, yükseklerde ısırsız bir vadiye düştü. İki yanımız taş döküntüleriyle doluydu. O vadide, harap bir taş kulübede, ihtiyar bir çoban oturur. Dağlarda nadir ve kıymetli taşlar arar ve bunları seyyahlara ve yabancılarla satarak geçinir.

Kulübesine uğradığımız vakit ak sakallı ihtiyarın gözleri Aynes'e takılmıştı. Sanki Aynes'in yeşil gözlerinin sırrını çözmek istiyordu. Bir an, böyle baktıktan sonra Aynes'e: «Sen martta doğdun, değil mi?» dedi. Aynes bana baktı, ben ona baktım. Şaştık. İhtiyar doğru söylüyordu. Aynes mart doğumluydu. Üstelik nikâhımız da yine mart ayında kıyılmıştı. İhtiyar: «İki akik taş alın! dedi. Akik nadir bir taştır. Şimdi de ancak Korsika adasında ve Sibirya'da bulunur.» Bir tahtanın üzerine sarı, yeşil ve kırmızımsı akikler yapan ufak taşlar koyup pencereye götürdü. Günün ışıkları, taşları daha beter parlattı. «Bakın bayım!. Gayet nadir ve kıymetli akiklerdir bunlar. Şu iki sarı taşı alın. Sarı, kıskançlık rengidir. Bu taşları taşıyanlar, ömürleri boyunca kıskançlık azabı nedir bilmezler. Üstelik akik, martta doğanlara uğur da getirir.»

Tuttum, iki sarı akik ihtiyardan satın aldım. Zaten çok bir şey istiyor da değildi. Bize ekmek, peynir ve süt de ikram etmiş, karşılığını almamıştı.

Anyes, ince ve zarif parmaklarıyla akikleri okuyor ve besbelli seviyordu. Bu sevincin sebebini seze-

miyordum. Bu taşlardan ya kolye, yahut da modası geçmiş yüzükler yapılabiliirdi, okadar.

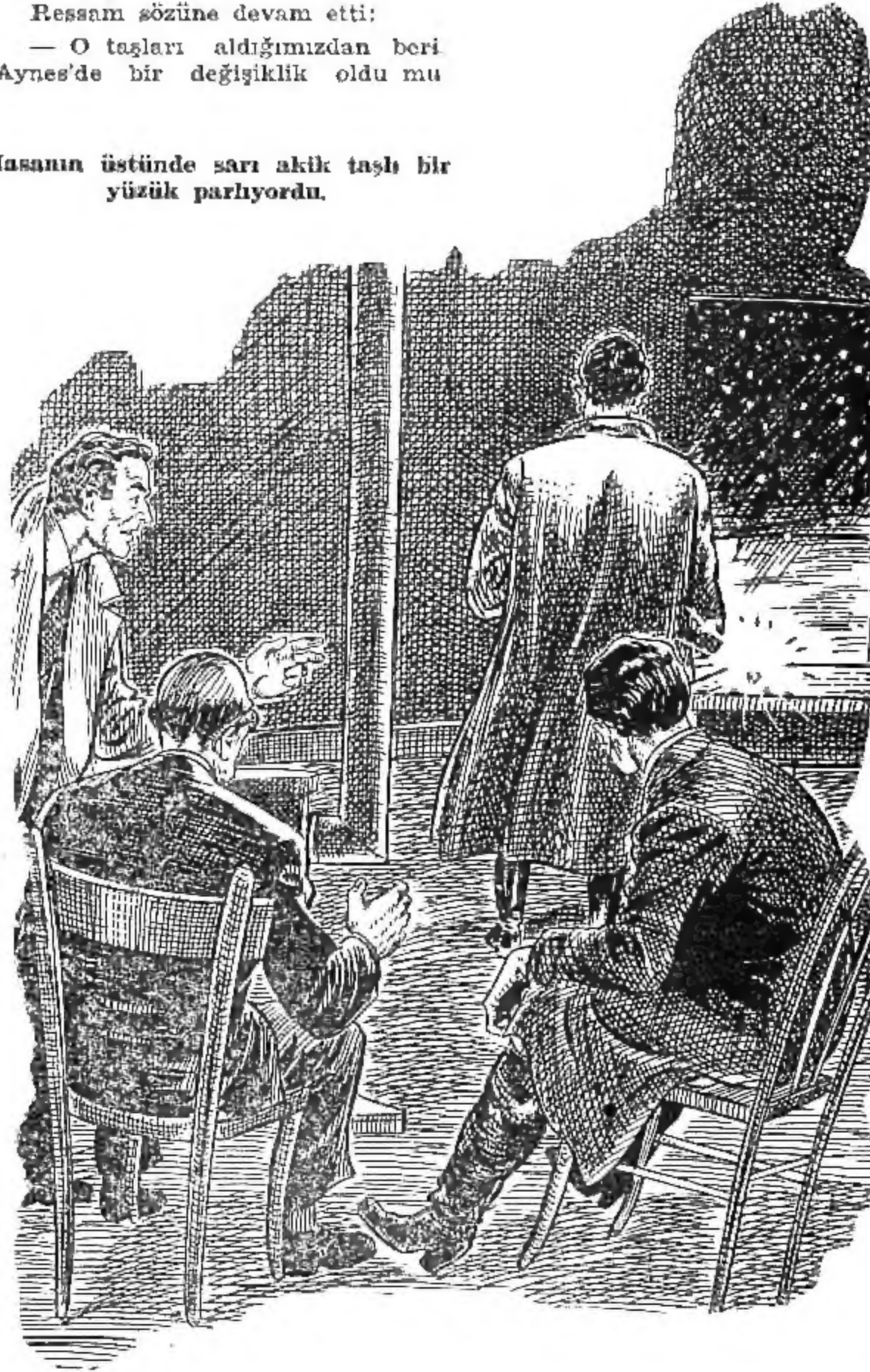
Anyes'in melekler kadar güzel olduğunu da her halde bilirsiniz.

Ressam, cebinden küçük bir minyatür çıkarıp elden ele dolatırdı. Minyatürdeki kadının saçları, parlak kestane rengindeydi. Gözler iri ve burun gayet asilâneydi. Ağzın şekli okadar güzeldi ki en ağırbaşlı adamı bile güleden çıkarabilirdi. Gerçi ressam, kadının yüzünü pek soluk yapmıştı ama, yine güzelliği belli oluyordu.

Ressam sözüne devam etti:

— O taşları aldığımızdan beri Aynes'de bir değişiklik oldu mu

Masanın üstünde sarı akik taşlı bir yüzük parlıyordu.

mi kapılmıştı? Yoksa bilemediği bir iradenin zebunu mu olmuştur? Bıçare, Aynes'cik de sezememişti. Ayrılalım diye yalvardı bana. Başka türlü olabileceğini ne akılı ahyor, ne de temiz yüreği kabul e-

Nikâh yüzüğümü bile takmamışım. Çalışmama mâni olur diye hiç yüzük takmam. Aynes'e gelince, o günden itibaren yalnız sarı ve yeşil elbiselerini giyer olmuştum. Ben o zamanlar adsız sansız bir ressamdım ve gecenin geç vakitlerine kadar çalışırdım. Bazan Aynes, yalnız tiyatroya giderdi. Giydiği yeşil elbiseler, güzel vücudunu sarar ve sarı kolyesi de bu esvaplarla tam bir ahenk tesisi ederdi.

Sanatkarların hayatları hakkında dedikodular edilir. Çoğu saçmadır. Bizim de diğer fanilerden farkımız yoktur. Biz de aynı acıları ve aynı sevinçleri duyarız. Belki biraz daha derin, biraz daha sert duyarız ama, nihayet bunlar da herkesin acısı ve sevinci gibidir.

Bir gün Aynes'in başka birini sevdiğini farkettilim. Zaten, bu sevgisini saklamaya tenezzül etmeyecek kadar dürüst bir kadındı. Bu aşka nasıl tutulduğunu kendisi de bilmiyordu. O adamı ilk defa gördüğü zaman, hâkim olamadığı bir hisse

diyordu. Madem ki başkasını seviyordu, artık benimle yaşayamazdı. Böyle düşünüyordu.

Ama ben... ben onun kadar mert davranmadım ve ayrılmaya razı olmadım. Hiçkimse, tabiaten dayanabileceğinden fazlasına tahammül edemez. Gençtim, hamdım ve gayet sinirliydim. Aynes'e, hem o adamı, hem de kendimi, öldüreceğimi söyledim.

Aynes, tabiatımı bilirdi. Bu sözü boğna söylemediğini anlıyordu. Bunun üzerine benden ayrılmak ısrarından caydı. Fakat buna nasıl tahammül edebildiğini sonra öğrendim.

İşte o vakit sarı akik taşını hatırladım. İhtiyar çoban: «Bu taşı taşıyanlar, ömürleri boyunca kıskançlık azabı nedir bilmezler!» demiş miydi? Şimdi o taşın müthiş ihtiyacı vardı. Bütün çekmeceleri aradım. Lâkin taşı bulamadım. Aynes'e sorunca bana: «Ben o taşı he-diye ettim! dedi. Ona verdim. Onun şimdi o taşın senden fazla ihtiyacı var. Çünkü artık beni hiç göremiyecek.»

Vehme mi kapılmıştım? Yoksa sahiden o taşın bana yardımı mı olacaktı bilemiyorum. Fakat kıskançlık kurtunun içimi kemirdiğini itiraf etmeliyim. Her dakika karımın etrafında geziniyor, her dakika yüzüne bakıyor ve içimden soruyordum: «Acaba yine onu mu düşünüyor?»

O günlerden itibaren Aynes'in sıhhati bozuldu. Hastalık o zamana kadar gizli gizli seyrediyor olacaktı. Kadıncağızı yavaş yavaş yiyip kemirmeye koyulmuştu. Yahut da belki Aynes, ölümü istiyor, tek kurtuluşun ölümünde olduğuna inanmış bulunuyordu. Bilemiyorum. Bilsen de karımın ölümüne sebep olan hakkı saiki aklıma getirmek dahi istemiyordum.

Bir yıl sonra, Aynes'in mezarının başında ağladım. Berrak bir mart sabahıydı. Kuşlar, dallarda güneşe bakıp cıvıldaşıyorlardı. Mezarın üstüne sarı nergisleri serpmiştim. Bu çiçekleri sonradan mezara dikmek ve Aynes'in mezarını sarı akiklerle bezenmiş bir hale getirmek istiyordum. Bugün bile sarı nergisler, bana karımın mezarını hatırlatır.

İşte o günden beri o adamı arıyorum. Adını sanımı biliyor değilim. Aynes söylemediydi. Fakat elindeki taşı bana iade etmesi lâzım. Artık onun o taşın ihtiyacı yok. Çünkü Aynes'in gönlü onda. Halbuki benim, artık rahat yaşayabilmek için taşı elime geçirmem lâzım.

Ressam susmuştu. Sobadaki ateş tükenmeğe yüz tutuyordu. Dışarıda, fırtına, hayli dinelmisti. Şimdi kulübenin çatısında sadece yağmur damlalarının vuruşları duyuluyordu.

Ağırlaşan sessizliği ilk bozan, doktor oldu.

— Galiba ister istemez geceyi bu kulübede geçirmek zorunda kalacağız.

Yabancıdan tarafa döndü:

— Siz de bir hikâyeye anlatsanız...

Adam, birden ayağa kalktı. Yağmurdan ağırlaşan paltosunu omuzlarına attı. Sonra cebinden çıkardığı bir şeyi masanın üstüne bırakarak:

— Benim hikâyemi şimdi anlatılar işte! dedi.

Sesi boğuk ve heyecanlıydı. Yavaş yavaş kapıya yöneldi... Adımlarının gürültüsü dışarıda yaboldu.

Masanın üstüne çevrilen gözler, orada sarı akik taşlı bir yüzük gördüler.

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ

Ölüm TİMARHANESİ

Heyecanlı Polis romanı 1

I

Yağmur, saatlerden beri bardaktan boğanırcasına yağıyordu. Rüzgârın tüyler ürperten uğultu ve ışıkları kırılan saklin havasını tamamen değiştirmiş, ortalığa bir dehşet şımıştı. Ara sıra çakan ve göz ahcı ışıklarıyla insanı iliklerine kadar ürperten şimşekler, gecenin korkunç manzarasına daha vahşi bir hal veriyordu.

Yolun kenarında, lâmbaları zaman zaman yanıp sönen bir otomobil duruyordu. Direksiyondaki adam, şapkasını gözlerine kadar indirmiş ve pardesüsünün yakalarını da kaldırmıştı. Halinden, sabırsızlandığı belliydi.

— On dakika daha beklerim! diye mırıldandı. Bizimki bu sefer de beceremedi galiba?.. Persi hiç bu hale gelecek adam değildi vallahi...

Yağmur sertleşiyor ve karanlık gittikçe artıyordu. Birdenbire çakan bir şimşek ışığında çamurlu yoldan bata çıka koşan birisini gördü. Otomobilin ışıklarını yakıp söndürerek yerini belli etti... Kalbi heyecanla çarpıyor, gözleriyle karanlığı delmeğe, beklediği arakadaşı görüp bulmağa uğraşıyordu.

Birdenbire solunda bir karaltı belirdi ve omuzuna dokunan ıslak bir elin temasıyla irkildi.

— Hello Mak!...

— Persi, sen misin? Gözlerime inanmıyorum.. sahiden sen misin? Arabanın içine dalan karaltı:

— Evet benim Mak, dedi, Hiç durma! Gaza bas ve kirşi kırılım!

Ekzozundan nemli bir duman kümesi fışkırmaya otomobilin hızla ileri fırlaması bir oldu. Aynı lâhzada da tüyler ürperten ışıklarla bir virajı döndü. Mak hem sürüyor, hem de konuşuyordu:

— Nihayet becerdin ha? Yaşa be!.. Yaman adamsın vallahi!.. Nasıl kıvırdın bu işi anlatsana!

— Şimdi bunun sırası değil!.. Sonra anlatırım... Sola sap, sola sap da Ekhampton'a vaktinde ulaşmağa bakalım... Yoksa polislerin elinden kurtulamayız...

— Peşimizdeler mi?

Bu sorunun cevabını, gecenin vahşetini bilsütün arttıran polis motosikletlerinin tüyleri diken diken eden canavar düdükları verdi.

Persi bir küfür savurarak:

— Tamam, dedi, bir bu eksikti... Haydi Mak durma! Bas gaza!.. Yoksa kodeste karşılıklı iskambil oynarız!

Mak, değme şoförün beceremeyeceği bir ustalıkla keskin bir virajı daha ahyordu. Karanlığı bir kat daha göz gözü görmez hale getiren yağmura rağmen, her an artan bir hızla yol alıyordu. Bu hızla devam ederlerse polislerin elinden kurtulacakları muhakkaktı.

Persi, otomobilin cehennemî hızına kanmıyor, ikide bir söyleniyordu:

— Haydi Mak, haydi yavrum biraz daha gayret, biraz daha çabuk... Ekelim şunları!

Araba, azamî hızını bulmuştu. Bu sırada Persi sordu:

— Mak... Hani bana getirdiğin elbiseler?

— Arkada!.. Çabucak giyiniver.

— Yaşa Mak!.. Hiçbir şeyi unutmazsın, yaman adamsın vallahi...

Hemen değişeyim de o iş bitsin!.

Mak'ın verdiği cevap rüzgâr ve motor gürültüleri arasında kayboldu. Aynı anda arkalarında yağmuru ve karanlığı delen projektör ışıkları belirivermişti.

Persi yanındaki valizden bir tabanca alırken:

— Dayan Mak, herifler yanaşiyor... diye haykırdı.

Mak ayağını gaz pedalına iyice dayadı. Artık çamurlu yollarda saatte yüz elli kilometre ile uçuyorlar. Fakat bu hızın, polislerin elinden kurtulmalarına yetip yetmeyeceğini bilmiyorlardı. Persi:

— Daha çabuk gidelim!.. diye bağırdı.

Mak:

— Yok deve! dedi. Uğacak mıyız be?.. Bu, bukağardır işte!

Valizden çıkardığı pardesüyü sırtına geçirirken:

— Yok, dedi, bu sefer ölürüm de yine yakalanmam!

Canavar düdükları ve arabayı arkadan ışık huzmesine alan motosikletler, polislerin iyice yaklaştığını belli ediyordu.

Hattâ motosikletlerin birinden arabaya doğru ateş edilmeğe başlanmıştı. Persi otomobilin arka camını tabancasının dipçisiyle kırdıktan

Persi, otomobilin arka camını tabancasının dipçisiyle kırdıktan sonra ateşe başladı.

sonra karanlığa doğru bir, iki el ateş etti. Fakat bundan yine vazgeçerek Mak'a haykırdı:

— Yaklaşıyorlar Mak gözünü seveyim bas gaza!

Motorun sesinde bir gayritabiiyet payda olmuştu. Arabanın gittikçe hızlanarak düştüğü sezilmeğe başlanmıştı. Polis motosikletlerinin gürültüleri de boyuna yaklaşıyordu. Mak, tam bu sırada hayıflandı:

— Motor arızalandı. Durmağa mecburuz!

Persi, yerinde dikildi:

— Senin aklından zorun mu var? Durursak yakalanırız be!

— Başka çare yok... Durmadan tamir edemem!

Otomobil gittikçe yavaşlıyor, polis motosikletleri de adım adım yaklaşıyorlardı. Nihayet motor bir, iki garip ses daha çıkardı. Nefesi tükenmiş bir dev gibi yolun kenarında ve bir köprü başında duruverdi. Mak, direksiyonu bırakarak tabancasını çekti. Fakat tam bu sırada makineli tüfeklerin ortalığı taradığı duyuldu. Şoför, kalkmağa ça-

ıştığı yerinde, gık bile diyemeden kıvrılıp kaldı.

Persi, araba durur durmaz kendini yere atmıştı. Yapılacak başka bir şey olmadığını görünce ok gibi ilerideki köprüye fırladı. Yüzücülüğüne güvenirdi. Zaten yakayı kurtarmak için başka çare kalmamıştı. Tereddüt bile etmeden kendini karanlık sulara bırakıverdi.

Polisler, köprüye yettikleri vakit Persi gecenin zifiri koynuna karışmış bulunuyordu.

Bir an süren derin bir sessizlik oldu. Yağan yağmurun hırçın seslerinden başka bir şey duyulmadı. Sonra karanlığa doğru bir, iki el ateş eden polislerin bağırtıları duyuldu ve nihayet her taraf yine sessizleşti.

Fırtına dinmeden devam ediyordu.

Akil hastanesi başhekimisi Pakman gecenin bu saatinde uyandırılmanın verdiği kızgınlık ve sersemlikle bir türlü kendine gelememiş, karşısına dikilen uşağın yüzüne bakıyordu. Yaşlıca bir adam olan doktor, beyaz gür saçları, sevimli yüzü ve nezaketiyle hemen herkes tarafından sevilen bir insandı.

Uşağın hâlâ bir şey söylemediğini görünce:

— Canım bu saatte yangın var-

— Pekâlâ... Pekâlâ... Sen adamı yazıhaneye getir. Ben de şimdi geliyorum.

Doktor yazıhaneye girdiği zaman karşısında saygıyla selâmı veren bir adam gördü. Misafirin ıslak başından yüzüne doğru sular sızıyordu. Siyah saçları ıslanmış bilsütün koyulaşmış ve parlamıştı. Garip bir yüzü vardı. Bakışları keskindi. İnce dudaklarının soğuktan morardığı görülmüyordu.

— Doktor Pakman'la mı müşerref oluyorum? diye sordu.

— Evet efendim... Ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyim?

— Her şeyden evvel gecenin bu saatinde sizi rahatsız ettiğim ve üstelik de her tarafı sırsıklanmış ettiğim için affınızı dilerim. Müsaade ediniz de kendimi tanıtayım. Elektromor hapishanesi müdürü Pilings.

Doktor hayretini gizliyemedi.

Misafir sözüne devam ederek:

— Bu gece mühim bir hâdiseye karşındayız. Persi Butler adlı, üç cinayetten suçlu ve müebbet küreğe mahkûm bir canı biraz evvel hapisten kaçtı...

Akil doktoru asabî asabî öksürdü ve:

— Beni bunun için mi uyandırdınız? diye sordu.

— Maalesef öyle... Zira takip ettiğimiz haydutlardan birisini öldürmeğe muvaffak olduk. Fakat asıl canı elimizden kurtuldu.

— Peki ama... Bunun benimle olan münasebeti...

— Bir dakika doktor. Acele etmeyin şimdi anıyacaksınız. Bütün Ekhampton kasabasını çember içine aldık. Ormanı bile taradık fakat katili bulamadık. Tek bir ihtimal kalıyor ki o da müessesenize iltica etmiş olmalıdır. Bu vaziyet karşısında size haber vermekten gayri çare kalmıyordu. Zaten Butler denilen bu adam öyle gözü kanlı biridir ki her hangi bir insan hayatı onca bir göp kadar kıymeti olmayan bir şeydir.

Doktor şiddetle ayağa kalktı:

— İnanılır şey değil! Bu anlattıklarınızdan emin misiniz?

— Bu hususta kat'i bir şey söyleyemeyeceğim doktor. Fakat şimdilik tahminimiz bu. Hastanemiz nehir kenarına kadar uzanıyor değil mi? Kendisinin de köprüden nehre atıldığını biliyoruz. Polisten kurtulmak ve dilediği gibi saklanmak için yüzlerce hastası, geniş bahçeleri bulunan hastanemizden daha münasip bir yer tasavvur edilebilir mi?

Doktor telaşlanmıştı:

— Çok fena! Çok fena! diyordu.

Hapishane müdürü olduğunu söyleyen adam elini kaldırarak karşısındakinin heyecanını teskine çalıştı ve:

— Sinirlenmeyin, dedi. Belki de ben yanlışyorum. Yarın sabah erkenden emniyet müdürlüğüne telefon edip en iyi hafiyelerinden birini göndermelerini istiyeceğim. Her halde bu işi size haver verdiğim için bana darılmadınız ya?

— Yok, yok efendim. Bilâkis çok müteşekkirim. Yalnız siz de kabul edersiniz ki müessesemde bir canının saklanmış olması ihtimali, uykumu kaçıracak ve hattâ beni hasta edecek kadar kötü bir hâdisedir.

— Neyse yarını bekliyelim. Hafiye gelir gelmez size gönderirim doktor. Artık müsaadenizi rica edeceğim.

Doktor, kendisine uzanan ıslak ve soğuk eli sıkarak uşağına seslendi:

— Beker, beyefendiye yol göster!

Ziyaretçi çıkınca, doktor kendini bir koltuğa atarak başını avuçları içine aldı. Bu ne işti? İnamlacak şey miydi bu? Fakat uykusu arasında canavar düdüklərini kendisi de duymuştu. Demek doğruymuş...

(Arkası var)

AKSİLİK

Yazan : E. Henthaler

Peter, içinde erbab bir adamdı. O gün, programdan ziyade müşterileri seyretmek için gittiği cam-bazhanede, yaşlı bir bayanı gözüne kestirmişti. Kadın, seyyar kuyumcu dükkânı halindeydi. Hele boynundaki inci gerdanlığa hiç diyecek yoktu. İncileri teker teker ve yavaş yavaş pazara çıkarınca ne kimse şüphelenir, ne de farkedilirdi.

Bu işi, bugün yoluna koymak en münasibi olacaktı. Peter, gerdanlığı kadının boynundan, yağdan kıl çeker gibi çekip almak için bütün planını hazırlamıştı.

Kadın, tam ortada cambazhaneye sahnesine gidecek yol üstünde bulunan en ön sıradaki locada tek başına oturuyordu.

Birazdan hokkabazın numarası başlayınca bütün ışıklar sönecek ve hokkabazın tepesindeki ampul yanık kalacaktı. Peter, elindeki ufak tabanca ile ampülü nişanlayıp da söndürünce, zifiri karanlığa boğulacak olan salonda kimse görmeden oturduğu yerden fırlayıp locaya uzanabilir ve kadının boynundaki gerdanlığa yapışıp koparabilirdi.

Işık tekrar yanıncaya kadar da onu koydunsa buldu, Göz açıp kapayıncaya kadar yerinden fırlıyacak ve soluğu çıkış kapısında alacaktı.

Halk, bir ağızdan haykırıyordu. Peter, bütün hızıyla ihtiyar kadının locasına fırladı. Elini uzattı ve lâhzada gerdanlığı koparıp, çekti aldı.

Geri dönerken burnunun altına yapıştırdığı sahne bıyığı sökmiş ve gözündeki gözlüğü de çıkarıp cebine atmıştı.

Tam çıkış kapısına doğruluyordu ki ötede beride tektük lâmbaların yanmaya başladığını farkettili. Kapıya ulaşamayacağını anlayınca önüne gelen boş localardan birine can havliyle sığırdı. Yakaladığı iskemlenin üstüne oturdu ve masum bir müşteri halinde sessiz, sedasız kalakaldı.

Salondaki bütün seyirciler ayağa fırlamışlardı. Gerdanlığı çalınan kadının «Polis!» diye feryat ediyor, meraklılar, locasının etrafını çevirmiş, heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı.

Bu esnada Peter'in yüreği hop etti. Bazıları kendisinden tarafa bakıyorlar gibi gelmişti ona... Hatta içlerinden dönüp parmaklarıyla Peter'i işaret edenler de vardı.

Bir aralık, iki polis memurunun da kendisine doğru geldiklerini görmesini mi? Ensesinden sırtına doğru soğuk terler boşandığını hissetti. Aklı allak bullak oluverdi. Bütün soğukkanlılığı sanki buhar olup uçu. Locasından atlamasıyla,

Peter'in ensesinden sırtına doğru soğuk terler boşandı.

Ama o kapıya yetişinceye kadar da ışıklar yanarmış... Varsın yansın! O zaman da arkadaki boş sıralardan veya localardan birine kapığı atıp, dünyadan habersiz bir müşteri edasıyla oturmak da işten miydi sanki?

Bütün bu ihtimalleri soğukkanlılıkla tasarlıyor ve her bakımdan, her şeyi düşünerek açık kapı bırakmamak istiyordu. Zaten yukarda da söyledik ya.. işinin acemisi değildi. Bütün ustalar gibi, en münasip kararların hâdisse anında verilip tatbik edilenler olduğunu bilirdi.

Ve nitekim, tasarladıklarının hepsi doğru doğru çıktı. Hokkabazın numarası başladıktan az sonra cebindeki ufak tabancayı çıkardı. Karanlıkta kimseye sezdirmeden tepedeki tek ampülü nişanladı ve «Bum!» etmesiyle salonun göz gözü görmez bir hale gelmesi, saniye bile sürmedi.

iki polis memurunu bir tarafa itip çıkış kapısına doğru koşmaya başlaması bir oldu. Ama yolun üstündekilerden birisi bir çelme takmış olacaktı. İki adım henüz atmıştı ki boylu boyunca yeri öpüverdi.

İki memur dakikada sırtına abandılar. Aynı lâhzada üstü başı arandı. Gerdanlık meydana çıktı ve artık inkârın, isyanın da mânası kalmadı.

Peter, her tarafını adamakıllı hesapladığı bu işde nasıl olup da yan bastığını bir türlü kavrayamıyor alık alık etrafına bakınıyordu.

Bu sırada gözleri, demincek kapığı atmış olduğu boş locaya ilişti ki bir de ne görsün? Locanın üstünde «Zabıta Locası» yazmıyor mu?

Meğer halkın onu göstermesi ve polis memurlarının ondan tarafa gelmesi, kendisini sivil bir komiser sanmalarından ileri gelmiyor muymuş?

SİNEMA

Glenn Ford

Hayatı:

Bu sene Rita Hayworth ile Gilda filminde görmüş olduğumuz Glenn Ford 1 Mayıs 1916 da Kanada'nın Quebec şehrinde dünyaya gelmiştir. Babası Newton Ford Quebec'in esrafındandı. Bir fabrikası ve değirmeni vardı. Amerika'nın Sekizinci Cumhurbaşkanı Martin Van Buren'in soyundan geliyordu. Glenn'in asıl adı Gwyl'n'dir.

Glenn Kaliforniya'nın Santa Monica şehrine geldiği zaman yedi yaşındaydı. Bütün tahsilini de bu şehirde yapmıştır. Orta mektepteyken mektebin temsil kolu reisi ve sınıf şampiyonuydu. Sportmendi de. Koşuculuk ve futbolda mektebin namılı oyuncularından biriydi. Derslerden de en çok edebiyatta muvaffak olurdu.

Glenn, eskidenberi tiyatroya düşküncü. Evlerinin bahçesindeki boş bir ahırda kendine göre bir tiyatro kurmuştu. Arkadaşlarıyla birlikte beğendikleri piyesleri oynarlardı. Başrolü daima Glenn alırdı.

1934 te okuldan mezun oldu ve doğrudan doğruya tiyatroya intisap etmeğe karar verdi. İlk hakiki rolünü 1935 te aldı. «The Children's Hour - Çocuk Saati» isimli piyesteki iki mühim rolden birini alarak turneye çıktı. Bundan sonra dört sene müddetle tiyatrodaki çalıştı. Burada kazandığı büyük muvaffakiyetin bir neticesi olarak Columbia şirketi ile bir kontrat imzaladı.

Filmleri:

Glenn Ford Hollywood'a yeni geldiği sıralarda hayli zorluk çekti ve ilk önceleri pek kendini belli edemedi. Stüdyosu ona hep silik roller veriyor, genç adam da bu rollerin gölgesinde kalıyordu.

En nihayet günlerden bir gün ona Brian Aherne, Rita Hayworth

ve Evelyn Keyes ile birlikte «The Lady Question» isimli filmde, Rita Hayworth'un sevgilisi ve Brian Aherne'nin oğlu rolünü verdiler. Bu filmde genç adam adamakıllı gözü çekti. Tam o sırada «So Ends Our Night» isimli bir filmde de oynadı ve çok muvaffak oldu.

Onun muvaffakiyet merdivenindeki en mühim basamaklardan birini Jack London'un meşhur romanı «Martin Eden» filminde başrolü oynaması teşkil etti.

Maamafih diyebiliriz ki, onu asıl keşfeden insan Bette Davis'dir. Bette «A Stolen Life - Çalınmış Hayat» ı çevirirken filmin erkek yıldızlığına Glenn Ford'u seçti ve bu filmde sonra genç adam derhal Amerikalı kızların 1 numaralı sevgilileri arasına katıldı. Gilda'dan sonra ise artık tamamen «Erkek adam» olarak tanındı. Glenn son olarak gene Rita Hayworth'la «The Loves of Carmen - Karmenin Aşkları» filmini çevirdi.

Aşkları:

Glenn Ford harp esnasında bahriyeye girmişti. İşte bu sırada meşhur dansöz-yıldız Eleanor Powell ile tanışıp sevişti ve 1943 senesinin Ekim ayında evlendi. Tabii her genç erkek gibi Glenn Ford'un hayatında da bazı aşklar geçmiştir. Ama Glenn bunlara okadar az ehemmiyet vermiştir ki, şimdi anmaz bile. Onun için hayatının tek ve en büyük aşkı karısıdır.

Hususiyetleri:

Glenn Ford'un yüzünün hatları ıgri büğrü olmakla beraber son derece sevimlidir. Saçları kahverengi, gözleri yeşildir. İnsanın içine doğan sebepsiz hislere inanır. Kitap okumak ve yüzmek en büyük zevklerinden. Hâlâ tiyatro dersleri almaktadır.

Yazan: M. Yaman

Durmuş hoca avluda sıkı sıkı tenbih etmişti:

— Küçük Aliden sakınınız kendiniz. Yolları gözler dururmuş.

Yanaşma, iri tabancasının üzerine elini atarak:

— Tasa etme hoca, dedi. Esmenin kılına keder gelmeden kasabaya varacaktır.

Yaylı akşam karanlığında hareket etti. Kasabada eğraftan birinin düğünü vardı.

Hem bu düğünde Esmaya zengin bir kısmet çıkması da bekleniyordu. Kız çok güzeldi. Sarışın bir kasabalı kadınla hocaların oğlu kara yağız Mehmedin çocuğuydu. Mehmet şehit düşünce kadın babasının evine dönmüş, Esmâ dedesi Durmuş hocaların yanında kalmıştı. Kasabada, başka kocada olan kadın, haber yollayıp işi anlatmış, hocaların da aklı yatmıştı.

Küçük Alinin babası Karaormanlı Selimle aralarında bir kan davası olduğu için kızı böyle akşam karanlığında, konuya komşuya duyurmadan asırıyordu.

Esmâ yeni fistan giymiş, parlak kunduralarını almış, geyikli kızlar gibi üstüne bir kap geçirmiş, başına da beyaz bir başörtü koymuştu. Bileklerinde bilezikler, boynunda elmaslar vardı.

Yaylı, gittikçe kararan yollarda tıkırdıyor, hayvanlar kuvvetli bir tırısla yol alıyorlardı. Yanaşma arabacı Eminin yanında keyifli keyifli sigara içiyor, dereden tepeden söz açıyordu.

Bir ara Küçük Aliden söz açmıştı. Köy düğünlerinde güleşen bu delikanlı askerden yeni gelmişti. Yirmi ikisindiydi daha. İhtiyar babası dam altından çıkmıyor, delikanlı tek başına tarla işleriyle uğraşıyordu.

Arabacı başını sallıyordu:

— Yaman delikanlıdır. Onunla

başolmaz. Bilsedim ben girmezdim bu işe.

Yanaşma pantolonun cebindeki tabancaya yine el attı:

— Serekorum onu yolun üstüne. Çıksın da göreyim.

Yolculuğun tadı yoktu. Uçuruma tekerlenmeyi göze alarak Keçibel dedikleri yarma kenarından gidiyorlardı. Ortalık iyice kararmağa kalmadan ay çıkmış, etraf yeniden aydınlanmıştı.

Keçibelinin en sarp yerine varıldığı zaman Emin indi. Atların dizginlerine yapıştı. Adım adım, bakına bakına gidiyorlardı. Tam yarmaya girecekleri sırada yandaki fundalıkta bir alev parladı. Kurgun sesi yamaçlarda uzun akisler bıraktı.

Emin ürken hayvanları güç yaştırırken dişlerini sıktı:

— Pusuya düştük Mehmet.

Yanaşma cevap vermeden çok yakından bir ses, ıslık gibi bir ses duyuldu:

— Davranmayın. Yakarım.

Yanaşma buna bir kurgunla karşılık verdi. Yedi el birden sağdı. Yamaçlar ay ışığında gümbürdü. Sesi dağ dağa yolladı.

Arabaya yöneldiği sırada fundalıklar yarıldı; dışarıya bir delikanlı fırladı.

Fundalıktan hiç ses çıkmamıştı. Arabacı dişleri birbirine vurarak:

— Vurdun mu dersin? diye sordu.

Mehmet kafasını iki tarafa salladı:

— Artık candarınalara hesap vermek düştü. Savuşalım.

Arabaya binmeye hazırlanıyordu. Daha hayvanların yanına sokulmadan fundalıklar yarıldı. Bir delikanlı tığ gibi fırladı dışarıya. Mehmed belinden kavradı ve yere çaldı. Sonra bir daha kavrayıp beyin üstü fundalıklara taktı.

Geril döndüğü zaman Emin yalvarıyordu:

— Küçük Ali, Kulun kurbanın olayım. Kıyma bize. Daha yüzünü görmediğim çocuğum var. Yetim bıraktırma onu. Ben sana nittim?

Küçük Ali yumuşamadı:

— Kanımıza kan istiyoruz, dedi. Ver Esmayı.

Sonra beklemedi, arabanın içine uzandı. Bayılmış olan Esmayı çekip dışarıya aldı. Onu sırtına vurup uzaklaşırken:

— Bekle, diye söylendi.

Bir, iki dakika sonra geri döndü. Elinde ıslak, kanla ıslanmış beyaz bir bez, Esmanın başörtüsü vardı. Onu Emine uzatırken sıkılı dişlerinin arasından:

— Bunu Durmuş Hocaya götür, dedi. Kızının örtüsüdür. Kanını yüzüne gözüne sürsün.

Yine fundalıkların arasına daldı ve kayboldu.

Küçük Ali ağaçlığa sakladığı iki hayvanın yanına döndü. Kız yerde yatıyordu. Onu bir yük gibi hayvanlardan birisine vurdu. Yedeğe alarak dere içine indi. Oradan şosaya çıkınca tarla içinden vurdu. Köyün mezarlığına vardı.

Karaormanlı Selim, ihtiyar babası orada, kardeşinin mezarının üstüne oturmuş bekliyordu. Oğlunu uzaktan seçince:

— Gettin mi Esmayı, dedi.

— Gettim baba.

— Sağ mı?

— Az kaldı seni de öldüreceklerdi. Daha ne bekliyon Alim. Bıçağın yanında mı?

— Al şu çevreyi de bağla gözlerini.

Küçük Ali çevreyi aldı. Kaçmağa davranan kızı iki adımda yakaladı. Kollarını arkasına çemredi. Kayışıyla sıkıca bağladı. Sonra çevreyi yüzüne sararak mezarın üstüne sürdü. Bıçağı ağziyle tutuyordu.

— Ayaklarına bas baba.

Yaprak gibi titreyen kızın başını arkasına doğru kanırdı. Bir omuzuna diziyle bastı. Ay ışığına doğru beyaz boynunu açtı.

İhtiyar sordu:

— Ne bekliyon Ali?

— Okuyom baba.

— Tez tut elini.

Kız can havliyle yalvardı:

— Etmeyin, benden almayın öcünüzü. Ben ne yaptım size?

Çırpındı. Bıçak genesine dokundu. Toprağın üzerine birkaç damla kan aktı. Fakat elini kurtararak Alinin bıçaklı elini yakalamış, onu öpüyordu.

Üç gün, danalar gibi böğüren, göğsünü vura vura çürütüp:

— Yandım, koman beni yandım. Diye inliyen ve yolunan Durmuş hocaya:

— Küçük Ali Esmaya kıyamamış. Onun yerine Osmanın mezarında kurban kesmişler. Kan davasını mahşer gününe bırakmışlar.

Dedikleri zaman divaneye döndü. Başı açık, ayakları çıplak, yayan yapıldak, yoluna yoluna onların köyüne vardı. Karaormanlının kapısında yığılıp kaldı. Hem ağlıyor, hem yalvarıyordu:

— Köpeğin olup kapında ürüyem Karaormanlı. Ben ettim, sen etme. Yirmi baş davay verem, tarla bağışhyam, düğünü ben edem. Kıymayın yavruya.

Üç gün çektiği acı onu başka bir adam yapmıştı.

1000 LİRALIK HEDİYE

Binbir Roman, okuyucularına bin liralık hediye dağıtacaktır. Bu hediyelerin ne olduğunu ve ne şekilde dağılacığı hakkındaki tafsilatı ikinci sayımızda bulacaksınız.

Yine gelecek sayımızda, alacağınız Binbir Roman nüshasının, yalnız o nüshaya mahsus bir de mükâfat numarası olacaktır. Bu numarayı kesmeden saklayınız. Sizin de talihliler arasında bulunacağınızdan eminiz.

İhtiyar dişlerini sıktı:

MANDRAKE

ŞİHİBAZLAR KRALI

HAVA NE KADAR GÜZEL, DEĞİL Mİ EFENDİ?

HAKKIN VAR, İŞ A-
RAMAĞA ÇIKMADAN
EVVEL PARKTA Bİ-
RAZ DOLAŞALIM.

BU ASLANLA BOĞUŞMAK
HOŞUNA GİDER Mİ?

ÖTEKİNİN
TADI DA-
MAĞIMDA.

AFEDERSİNİZ, SÖYLEDİKLERİNİZİ
DUYDUM. DOSTUNUZ SAHİDEN BİR
ASLANLA BO-
ĞUŞTU MU?

BİR DEĞİL
BİRÇOK DEFA.

AMAN YARABBI!

HOPPALA.

GENÇ KIZ BİRDENBİRE BAYILDI.

BÖYLE BAYILVERMEM
SİZE GARİP GÖRÜNÜR.
AMA İKİ GÜN
DEN BERİ AÇIM.

İKİ GÜN MÜ?
HEMEN BİR-
SEYLER YİYE-
LİM.

ŞİMDİ
NASIL-
SİNİZ?

O KADAR AÇTIM KI HAY-
VANLAR BAHÇESİNDE ASLAN-
LARIN ETİNİ YİYECEKTİM.

BEN DANSÖZÜM.
BAY GRUNTZ REVÜ-
SÜNDEKİ BAŞ ROLÜ
BANA VERECEKTİ.
AMA SONRADAN
FİKRİNİ DE-
ĞİŞTİRDİ.ŞİM-
Dİ NE YAPACA-
ĞIMI BİLEMİ-
YORUM.

BEN DE İŞ İSTEMEK İÇİN.
BAY GRUNTZA GİDECEKTİM.
BELKİ

SİZE FAY-
DAM'DO-
KUNUR.

İYİ YATRO DİREKTÖRÜNÜN BÜROSUNDA.
İKİ DAKİKA İÇİN
BİZİ DİNLE MENİZİ
RİLA EDİYORUM.

İKİ DAKİKA
FAZLADIR.
KİMSEYİ KA-
BUL EDE-
MEM.

İKİ DAKİKAYMIŞ...
BU SIKIŞIK ZAMANIM-
DA. BENİ İŞ VERME

BÜROSU
MU ZAN-
NEDİ-
YOR-
LAR.

KAPİYİ KİTLEMELİ. MEKTUPLAR
İMZALANA-
CAK KONT-
RATLAR,
BİR SÜ-
RÜ İŞİM
VAR.

BU SIRADA, GÖRÜNMEZ HALE GE-
ÇEN MANDRAKE İÇERİ KAYDI.

HAKİKATEN ÇOK ÇALI-
SIYORSUNUZ.

(NE NA-
SIL GİRDİ-
NİZ İÇERİ?

ŞİHİBAZSINIZ DE-
MEK, SİZE GÖRE
İŞİM YOK.

BEN YANIL-
DIGİNIZA EMİ-
NİM.

PEKİYİ
AMA.

DEDİM YA İŞYOK Dİ-
YE. REVÜMDE HER
YER DOLDU.

ARKASI VAR.

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

İSTE
BU GÜN YENİ BİR MA-
CERASINA BAŞLADIĞIMIZ
BRIK BRADFORD...

VE BU MUTHİŞ SER-
GÜZEŞTE ONA YAR-
DIM EDECEK OLAN JAN

NIHAYET İSTE, BÜYÜK
İNKA HAZİNESİNİN
ANAHTARINI TEŞKİL...

EDEN ESRAREN-
GİZ
**ELMASLI
KUKLA**
BU MACERA,
BRIK BRADFORD-
DUN ÖMRÜ BO-
YUNCA BAŞIN-
DAN GEÇENLE-
RİN EN BELALİ-
SİDİR! ONA KÜ-
ÇÜK KIZILDERİLİ
AÇIKGÖZ DE

YARDIM EDİYOR!

BAK BRIK!
GAZETELER
HEP SENİN
LAFINI EDİ-
YOR!

GAZETECİ
PALAVRASI!
YA BU HAYRAN-
LARINDAN GELEN
MEKTUPLARA
NE DİYECEKSİN!

İYİ SOBA
TUTUŞTU-
RUR!
BİR SINEMA STÜDYOSU DA
SENİ ANGAJE ETMEK
İSTİYOR!

SEN ANGAJE OL!

HEM ARTIK PEŞİMİ BIRAK,
TAŞ ÇATLASA YERİMDEN
KIPIRDAMAM, KAFAMI DİN-
LENDİRECEĞİM. ANLADIN
MI?

BU SIRADA POSTACI KAPİ-
YI ÇALDI!
BRIKE BİR YILDIRIM
TELGRAFI!

ŞİMDİ KAFANI DİNLENDİR
BAKALIM! YILDIRIM TEL-
GRAFI! HEM DE JAN-
DAN!

TELGRAFI BİLE MİS GİBİ
KOKUYOR VALLAHI!

VER ŞUNU! SANA MEKTUP-
LARIMI OKUMA DİYE YÜZ
KERE TEMBİH ETMEDİM Mİ
DANGALAK?

NE ACE-
LE EDİ-
YORSUN BE!

BENİM CİCİ JANIM BAK
NASIL DA BENİ HATIR-
LAMIS!

STAL UNK
TELEGRAM
NEW YORK NY 95 173 Y
LD 48
SEVGİLİ BRIK
BİRKAÇ HAFTA BİZE
MİSAFİR GELMENİ
İSTİYORUM JAN

HEMEN GİDİYORUZ
NANI!

HANI
KAFİ DİN-
LENDİRİYOR-
DUN?

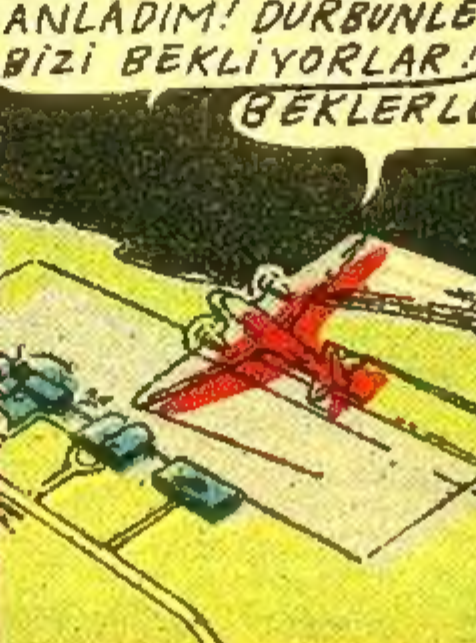
UKALALIĞI BIRAK TA
BAVULLARI HAZIRLA!

BRIKLE NANI
HEMEN TAYYA-

ŞİMDİ NEREYE
GİDİYORUZ BÖY-
LE?

JANIN BİLGİN
BABASININ EVİ-
NE! JANA GE-
LİNCE ODA BENİM Kİ! AN-
LADIN MI KALIN KAFALI!

ANLADIM! DÜRBÜNLE BAK!
BİZİ BEKLİYORLAR! TABİİ
BEKLERLER!

HOŞ GELDİN
BRIK!
HOŞ BULDUK!
HA!

ARKASI VAR

JANLA RABASI ONLARI KARŞILADI

MÜTHİŞ

HAKİKAT

KONU= Anna Luce

ÇİZEN= Bedri

NEVYORKUN MESHUR NÂSİR VE GAZETECİLERİNDEN FRED STON, YARDIMCILARINDAN CORÇA BİR TAKİM KAPAK RESİMLERİ GÖSTERİYORDU.

NE DERSİN CORC? GÜZEL DEĞİLMİ?

HERHALDE NAMLI BİR RESSAMIN ESERLERİ OLACAK!

YOK CANIM, KİMSENİN BİLMEDİĞİ BİR GENÇ KIZIN! KENDİM KEŞFETTİM ONU! ÜÇ AYDIR YANIMDA. KENDİSİNDEN PEK MEMNUNUM!

KİMBİLİR NEDE GÜZEL KIZDIR? ADI NE?

CORC, BU SÖZÜNÜN PATRONUN HİÇ HOŞUNA GİTMEDİĞİNİ SEZDİ. HATTÂ FREDE SEBEBİNİ DE SORACAKTI AMA BU SIRADA İÇERİYE BİR DAKTİLO GİRDİ.

ADI KRİSTİN TERRİ! FAKAT ARKADAŞLARI ONA KRİSSİ DİYORLAR. GÜZEL, AMA GAYET NOBRAN VE ESRENGİZ... KİMSE YANINA SOKULAMİYOR!

ÖYLEYSE GİZLİ BİR SEVDİĞİ VARDIR!

MİSTER STON! O KAHVE RENGİ ESVAPLI ADAM GELDİ. SİZİ GÖRMÜK İSTİYOR!

GELSİN BAKALIM! HAYDI CORC, SANA YOL GÖRÜNDÜ. BU GELEN HUSUSİ BİR POLİS HAFİYESİDİR. BİR MEMURUM HAKKINDA TAHHİKAT YAPIYOR DA.

PEMEK HAYATINA HİÇBİR ERKEK KARİŞMAMIS! YÜZÜNDEKİ MAHZUN MANAYA BAYILIYORUM... ONU ÖYLE GÖRECEĞİM GELİR Kİ...

FRED'İN KRİSSİ HAKKINDA TAHHİKAT YAPMAGA MEMUR ETTİĞİ HAFİYE TATMIN EDİCİ BİLGİLER TOPLAMİŞTI. KRİSSİNİN HAYATI, MATBAA İLE EV ARASINDA GEÇİYORDU.

ÜNİVERSİTE PROFESÖRÜ OLAN BABASI ÖLDÜKTEN SONRA, GENÇ KIZ GÜZEL SANATLAR AKADEMİSİNİ BİTİRMİŞ VE ANNESİLE KIZKARDESİNİ GEÇİNDİRMEK İÇİN ÇALIŞMAK ZORUNDA KALMIŞTI.

MAHALLELİ KENDİLERİNİ İYİCE TANIYOR! KRİSSİNİN TEK TÜK ERKEK AHPAPLARI VAR AMA HİÇ BİRİLE SAMİMİ DEĞİL! EĞLENCELERE, BALOLARA...DA GİTMİYOR!...

ACABA HAYATINDA GİZLİ BİR AŞK FİLÂN GİBİ BİR ŞEYLER VAR MI?

BÖYLE BİR SEY SÖYLİYEN OLMADI. SEKİZ YILDIR AYNI EVDE OTURDUKLARI

FRED HAFİYESİNİN PARASINI VERİP SAVDI...

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

BENİ İSTEMİŞSİNİZ MISTER STON?

BU NE RESMİYET CANIM KRİSSİ? BU KADA HEP İŞ ARKADAŞLARIYIZ. BANA FRED DE / YAPTIĞIN MECMUA KAPAKLARI FEVKALADE! AYLIĞINI ARTIRACAGIM!

BU AKŞAM BENİMLE YEMEK YERMİSİN KRİSSİ?

MISTER FRED, BEN AKŞAMLARI SOKAĞA ÇIKMAMI, ANNEMLE KÜÇÜK KIZ KARDESİMİ HİÇ YALNIZ BIRAKMAK ADETİM DEĞİL DİR!

FRED, BİRAZ SONRA KRİSSİYİ, BÜROSUNA ÇAĞIRTTI. UZUN SİYAH SACLILI, İRİ MAVİ GÖZLÜ GENÇ KIZ, MAHÇUP BİR TAVIRLA SİRDİ.

FRED, GENÇ KIZIN ELLERİNİ TUTARAK GÖZLERİNİN İÇİNE BAKTI.

AMA LADECE İSTEN KONUŞACAĞIZ. HEM SENİ ERKEN'DEN EVİNE GÖTÜRÜKÜM. KABUL EDERSEN ÇOK MESS'UT OLURUM KRİSSİ!

PEKİ! ÖYLE OLSUN!

GECE, NEV-YORK'UN YÜKSEK BİNALARIN DAN BİRİNİN MUHTESEM TA-RACASINDA, ISIL ISIL YANAN BİR GAZİNODA OTURDULAR KRİSSİ ZARIF BİR TUALET GİY-MİŞ VE O MUZLARI-NA FRED'İN HEDİYE ETTİĞİ ORKİDE ÇİÇEKLERİNİ TAKMIŞTI.

GENÇ KIZ, MES'UT GÖRÜNÜ-YÖRDÜ.

NE MUHTESEM YERMİŞ? BU KADAR FEVKALADE SEY HAYATIMDA GÖRMEDİM!

BEN DE GÖRMEDİM KRİSSİ! FAKAT BENİM BİLDİĞİM BURADA EN MUHTESEM SEY SENSİN!

FRED, BİRDENBİRE GENÇ KIZIN ELLERİNİ TUTTU.

MISTER FRED! BENİ MÜŞKÜL DURUMDA BIRAKMAZSINIZ UMARIM!

BANA MISTER DEME RUHUM! SEVDİĞİMİ ANLAMİYORMUSUN?

BUNA İNANAMAM!

NEDEN? SENİ İLK GÖRDÜĞÜM ANDANBERİ SEVİYORUM! SEN, BÜTÜN KIZLARDAN O KADAR BAŞKASIN KI...

KRİSSİ BİNBİRMANA BELİREN GÖZLERİNİ DELİKANLIYA DIRMİŞTI

ARKASI VAR

Kafa İşlemeli, Kafa!..

Yazan : F. Jones

Joe, Vatkinson, yüz dolarlık banknotu veznenin tezgâhına bıraktığı vakit gülümsedi. Şimdi veznenin eline alıp ışıktaki tetkik ettiği sa banknotu tıpkı tıpkısına benzeyen cebindeki diğer banknotu düşünüyordu. Şunun şurasında, eline geçen tek yüzlük banknot cebindekinden ibaret olalı berf, on beş gün he nüz geçmişti. Hem o vakit, ikinci bir yüzlük ele geçirmek ümidi de hiç yoktu. O zaman banknotun üstündeki cumhur başkanı resmine uzun uzun bakmıştı. Şu cumhur başkanı da güzel adammış doğrusu.. Sahiden yakışıklıymış hani. Eh, o yakışıklı olmasın da kim olsun ya mı? Masasının üstüne konan kâğıtlara imza atmaktan başka bir iş olmıyan adam da yakışıklı olmazsa kim olur?. Öyle ya, sadece imza atmak... İşte okadar.

Joe, boş kafayla cebinden kurşun kalemini çıkarmış bir kâğıt parçasına cumhur başkanının imzasını atmıştı. Aynı anda aklından geçti: "Bu da iş mi yani?"

Sonra kurşun kalem gayri ihtiyari cumhur başkanının banknot üstündeki resminin bir aynısı, kâğıda çizmeğe koyulmuştu. Resmi bitirdiği vakit pek begendi. Ama banknotun üstündeki para basma kanunun sahte banknotlara ait maddesini okumaktan da kondini alamadı.

"Kim banknotları taklit ederse.."

Joe içinden

"Tabii" dedi. Taklit edince de niskasını yapabilmeli. Kimse aslından ayırtedememeli

Tam bu sırada aklına geldi. Akademiye iken ihtiyar kocası: "Vatkinson" diye çıkıştı. Benim en iyi talebem sensin. Yaptığın kopyaları, asıllarından ayırma. İmkân yok Ama sanatkar olmak için bu kadarı yetmez. Kafa işlemeli, kafa!"

İşte Joe'nun kafası işlemeğe başlamıştı. Hem de nasıl işliyordu?

Devlet matbaasından atılmış bir hamal, Joe'ya, hükümetin banknot basmakta kullandığı kâğıtlardan getirmişti. Joe da cebindeki yüz dolarlığa bakarak hazırladığı sahte banknot kalıbını iyice işlemiş ve nihayet, kendi bastığı ilk sahte yüz dolarlığı eline alıp evire çevire gözden geçirmişti. Pertavsızla her köşesini, her tarafını ayrı ayrı tetkik ettiği banknot, cebindeki yüz dolarlığa, kılı kılına benzeyordu. En ufak bir aykırılık bile bulmak kabili değildi. Ama daha emin olmak için, kendisine bu işde yardım eden hamala, cebinden çıkardığı banknotla sahtelerden birini uzattı.

"Bunların hangisi hakiki, bul bakalım", dedi.

Adam uğraştı uğraştı bulunamadı. O zaman Joe'nun çene altından enniyet geldi. Cenne orijinal banknotu yerleştirdikten sonra sahtelerden birini aldı ve kadip bankanın veznesine, bırakmak üzere sundu.

Veznedar banknotu alıp gözden geçirince ikkildi. Sonra da Joe'ya bir dakika beklemesini rica edip çıktı.

Vaziyeti görünce Joe de ikkildi. Vezneye verdiği banknotu, cebindeki orijinal banknotla az mı karşılaştırmıştı? Bunun sahte olduğunu anlayacak adamın alını, karşılardı, alını.

Veznedar, yanlıda sivil bir polisle geldiği vakit Joe bayıttılar içinde kaldı. Memur, selâmsız salâhsız, Joe'ya sordu:

"Bu sahte para elinize nereden geçti?"

Joe "tiraz edecek oldu"

"Rica ederim bayım".

"Canım şimdi ağzı bırak.."

Biz de sana bu sahte parayı sen bastın demedik ya. Ve lâkin banknotu nereden aldığını sormak da ayıp olmaz sanırım.

"Nesi sahte bayım! İmkânı yok bunun."

Bu sefer veznedar söze karıştı ve sahte parayı ışıktaki tetkik için

Bosuna iddia etme delikanlı. Bal gibi sahte işte!, dedi. Bak şu cumhur başkanının imzasına. Bak şuraya Sahte, hem de pek beceriksizce yapılmış"

Bu sözler Joe'ya ta can evinden yaralanmıştı. İzzetnepsinin bu derece kırılmasına asla tahammül edemezdi. İsyanın gartlarına kadar dayandığını hissederek cebinden orijinal yüz dolarlığı çekti ve:

"Ne?" diye bağırdı Akademisinin en iyi talebesi olan ben mi beceriksizce yapmışım. Halt etmişsiniz siz ona.."

Sivil memur, Joe'nun elinden yüzüğü hemen kapmış, terslenmişti.

"Ha", demek orijinal buydu böyle mi?"

Banknotu bir müddet baktıktan sonra tekrar döndü.

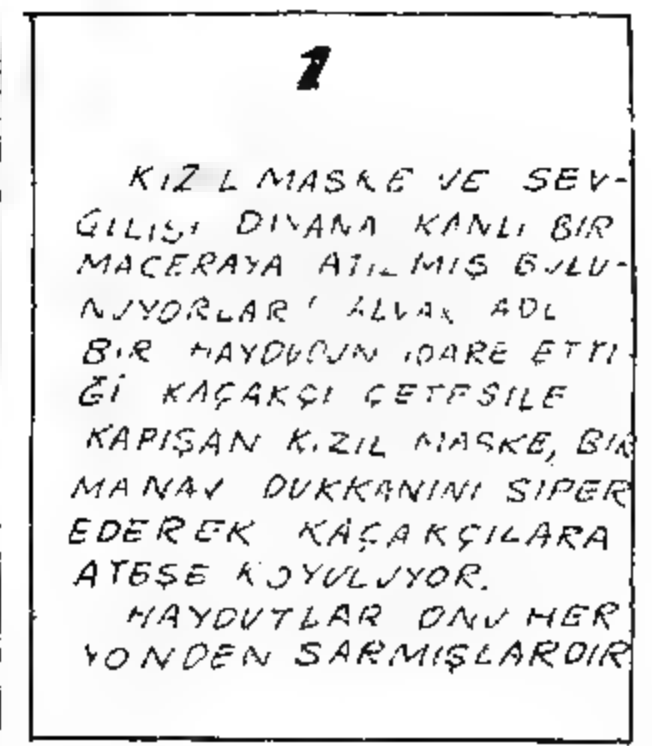
"Bunda saçacak bir şey yok. Oyun oynamışlar sana gözüm. Yaptığın sahte banknotun aslı da sahte. Ama merak etme, o sahtekârı yakalayıp delge tıktık bile.."

Joe, ellerine kelepçe varılarken, kendisine sahte yüzüğü sokmuş olana ağız dolusu söyüyordu:

Namussuz kerata. Edepsiz herif..

Polis memuru sözünü kesti:

"Üzme calcağımızı iki gözüm, üzme!. Nasıl olsa seni de onun hücresine tıkaacağız. Orada istediğini, yuzune karşı söyler, içini boşaltırsın!"

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 1

— 1 —
Mühim bir takip sırasında sağ kolundan yaralanan ve çolak kalan genç emniyet müdürü, çok sevdiği mesleğini bırakamamış ve hususî bir şekilde çalışmanın yolunu bulmuştu.

O, halk yığınları içinde geçen ve zabıtaya aksetmeden kapanıp giden çok enteresan ve meraklı vak'alar bilirdi. Gerek koyu bir taassup, gerek ailevi sebepler yüzünden küçük bir muhitten, bazen bir aile içinden dışarıya sızmayan bu hâdiselerde büyük hakların kaybolduğunu, uzun insan çılıklarının dört duvar arasında boğulup gittiğini bildiği için kendisini halk hizmetine vakfederken ona göre tanıtırmıştı.

Öyle pek müşterisi yoktu. Fakat onun da müşteriye okadar ihtiyacı olmuyordu. Yılda bir müracaat ve onun aylarca takibi, en ince noktalarına kadar araştırma, hem onu hem de genç ve zeki muavinini hayli meşgul ediyordu.

Ondaki iptilâ, küçücük vak'aları büyük ve içtimai cinayetler derece-

le gözden geçirerek okudu:

— Kenan Dikmen... Ressam.

Başını kaldırdı:

— Bir ressam demek? Güzel bir adı var. Bu bize pek mühim bir aile vakasıyla yüzyüze bulunduğumuzu da anlatabilir. Her halde adı bir cürümden nasıl kurtulabileceğini danışmağa gelen seraserlerden biriyle karşılaşmadığımızı düşünebiliriz. Binaenaleyh, muhterem müşteriyi daha fazla bekletmekte mâna yoktur.

Refik içildi ve çıktı. Bir, iki dakika sonra kapı vuruldu. Parlak masasının başında çok meşgul görünen müteahhas seslendi:

— Buyurun.

İçeriye giren hakikaten çok kirbar tavırlı, asil yüzlü, temiz giyinmiş, soluk benizli, asabi ve müteahhas bir zattı.

Cidden sıkılan Refik üstadına verdiği ehemmiyeti müşteri karşısında da belirtmek için sordu:

— Benim için yeni bir emriniz var mı?

Müşteri kısık ve sıkılgan bir ses-

derler.

Kenan Dikmen:

— Anlattıklarımın yalnız sizde kalmasını istiyorum, dedi. Esasen zabıtayı ilgilendirecek hiçbir işim yoktur. Hattâ belki hiçbir insanı ilgilendirmeyecek ve yalnız benim dimağında halledilecek bir mesele için müracaat ettim.

Tuğrul ressama bir sigara uzattı ve.

— Her şey istediğiniz gibi olacaktır, dedi.

Ressam sigarayı aldı ve itina ile yaktı:

— Ben, dedi. Hiçbir şeyin olmıyacağı kanaatindeyim. Fakat insan bazan dimağına harici bir kanaatin müdahalesini istiyor. Doğrusunu ararsanız, Emniyet Müdürlüğünde çalışırken en muğlak, en esrarlı hâdiseleri mutlaka gözerek vaziyetleri aydınlatmış ve büyük takdirler kazandığınızı bilmesem böyle hususî bir şekilde çalışmanızda mâna bulamaz ve size emniyet edemezdim.

Tuğrul:

— Evet, hemen hiçbir şey yâmedilmiş, bir an uyuyamadığımı da söyleyebilirsiniz.

— Bâ sözlerinize büyük teeddütler içinde çırpındığınızı, karınıza bile sıkıntılarınızı söylemediğinizi ilâve edeyim.

Ressam haykırdı:

— Bir alyans taşımadığım halde evli olduğumu nereden anlıyorsunuz?

Tuğrul gülümsedi

— Evlisiniz ve karınızı çok seviyorsunuz. Sizi ilk defa görüyorum ve gördüğünüz bir on dakikadan fazla olmadı. Buna rağmen neleri sevdiğinizi, nelerden hoşlanmadığınızı, yaşama tarzınızı katıyetle tesbit etmişimdir. Ve bu sözlerimi bir kehanet eseri olarak almayacağınızı da ibliyorum. Benim keşiflerim tamamıyla maddede mustenittir. Maddelerden kanaatleri çıkarabilmek için de hiç olmazsa benim kadar bu için ehli olmak lazımdır.

Ressam hafifçe kızardı:

Buraya çok tereddüt buhranları geçirdikten sonra geldim, dedi. Fakat sizden hiçbir şey yapmanızı istemiyorum. Bana bir fikir veriniz. Ben icraattan ziyade teessüyle muhtacım. Bana, benim zekâma hâkim bir zekâ lâzım. Hattâ bana gulmek lâzım. Size işi anlattığım zaman hayretler içinde kalacak ve böyle garip bir fikrin bende yer etmesine acıyacaksınız.

Tuğrul müşteriyi odaya soktuktan ve yarı aralık duran çekmecedeyi muavininin attığı küçücük bir kâğıda baktıktan sonra:

— Hiçbir şey hayret etmeyeceğim, dedi. Size de acıyacağım. Zekâmın derecesini b.r. iki kelime ile izah ve isbat edeyim. Dört seneden beri evli bulunuyorsunuz. Çamhırcada oturuyorsunuz. Eviniz bir köşktür. Büyük bir bahçe içindedir.

Tuğrul hayli parlak ve tri olan gözlerini ressamın gözlerinde tesbit etmişti. Bir heykel gibi durarak yalnız dudaklarıyla söylüyordu.

— Benden saklayabileceğiniz hiçbir şey yoktur. Cebinizdeki paranın miktarından, cep saatinizin kaçta durmuş olduğuna kadar size söyliye bilirim.

Ressam hafif bir sarsıntı geçirdi ve kızaraak:

— Cep saatiniz durmuş mu? dedi.

— Öyle zannediyorum ki on iki ye üç, pardon üç buçuk kala durmuştur.

Ressam gayri ihtiyarı elini cebine götürdü. Saatine baktı.

Saat hakikaten on ikiye üç buçuk kala durmuştu. Mütereddit gözlerini kaldırdı. Dudakları kıpırdadı:

— Fakat, fakat rica ederim, bu nasıl oluyor? Nasıl bilebiliyorsunuz? Siz demin kâhın olmadığınızı söylemişsiniz. Beni ilk defa gördüğünüz halde bu söylediklerinizi tamamiyle hakikat olarak nasıl biliyorsunuz?

Tuğrul birden arkasına yaslandı. Gevşemişti. O sert bakışlarını bırakmış, sevimli bir tıp olmuştu. Yazıhanenin çekmecesinden aldığı puslaciğı uzattı. Ressam bu cep defterinden koparılmış sahifede kendi hüviyetini, evlenme tarihini, saatin durduğu zamanı ve cebindeki para miktarını okudu. Yine başını kaldırdı:

— Fakat, dedi. Bu da bir şey i-

Ressam, hayret içinde: "Nasıl oluyor da hakkımda herşeyi bilebiliyorsunuz?" diye sordu.

sine kadar çıkarttığı olur ve bir kelime ile o, bu işin edebiyatını yapar ve bundan zevk alır.

Sabık emniyet müdürü uzunca bir müddet eli boş kalanların çektiği sıkıntı ile, o öğle üstü eller arkada, parlak potinlerinin uçlarına bakarak yazıhanesini arşınlarken Refik içeriye girmiş ve senli benli olan bu muavin hemen resmi bir tavrı takınarak ciddiyetle ilgilmişti:

— Üstat, size bir müracaat var. Salonda bekliyorlar.

O, üstat kelimesinden de hoşlanırdı. Çok defa, mühim görünen işler pek basit, bazen de gülünç çıktığı için hayalini genişletmek ve ümidini uzatmak düşüncesiyle sordu:

— Nasıl bir müracaat?

Refik izah etti:

— Çok temiz giyinmiş, asabi, otuzunda ancak bulunan bir bay siz yalnızca görmek istediğini söyledi.

Refik telâş etmeden kartı uzattı:

— Buyurun!

Sabık emniyet müdürü kartı mühim bir vesika imiş gibi ehemmiyet-

le:

— Yalnız görüşmek istiyeceğim, diye yazıhanede karşısındakinden başkasının kaldığını istemediğini ileri sürdü. Fakat sabık müdür ciddiyetle:

— Muavinim Refik, bir mezar taşı kadar dilsiz ve unutkandır, dedi. Çok defa onun zekâsına danışmak zorunda kahrım. Maamafih...

Refiğe döndü ve:

— Bizi kısa bir zaman için yalnız bırakınız, dedi.

Yalnız kaldılar. Müşteri dört tarafa bakıyor, sık sık bakışları müdürün yüzünde ve ellerinde duruyor, derin bir tereddüt içinde bulunduğu anlaşılıyordu.

Neden sonra:

— Resmi bir sıfatınız var mı? diye sordu.

Tuğrul cevap verdi:

— Hayır, tamamiyle hususî çalışıyorum. Bir hâdisenin beni sakat bıraktığı günden beri emniyet işleriyle resmi ilğim yoktur. Fakat bir müşavere, bir tetkik için bana sabık arkadaşlarım da müracaat e-

zah edemez. Bunların yazılı olması da söylemeniz kadar esrarlı ve şayanı hayret.

Tuğrul içini çekti:

— Esrarlı ve şayanı hayret bir şey yoktur. Her şey maddeye müstenittir. Müminimin sizi karşıladığı sırada ceplerinizi karıştırdığını ve hüviyetinizi tesbit ettiğini, ve buraya davet ederken de cüzdanınızı hüviyet varakanızla birlikte yerine koyduğunu farketmediniz.

— Benim mi? Buna imkân yok.

— Fakat onun bekleme odasında sendelediğini ve ayağının halının ucuna takıldığını, bu anda da yarım saniye kadar size tutunduğunu bilirsiniz.

— Tamam, fakat..

— İşte bu kadar. Bir an içinde olan oldu. Size her şey maddeye müstenit dediğim zaman inanınız.

Ressam artık tereddüdü bırakmıştı. Birden söze başladı:

— Her şey maddeye müstenit, diyorsunuz. Bana içinde bulunduğum durumu da maddi olarak izah ediniz. Dört sene önce sevdiğim bir kızla evlendim. Onun babasından kalan köşkte, Çamlıca'da yapayalnız oturuyorum. Çılgın gibi sevdiğim bu kadın bugün bana çok garip, çok şayanı hayret ve bir bakıma da gülünç bir şüphe veriyor. Bu şüphenin kendi dimağ zafiyetinden geldiğine inanamıyorum. Karımda esrarengiz bir hal var.

Ressamın alnında ter tabakaları bellmişti. Avuçları da ısınmış ve rengi daha fazla kızarmıştı:

— Nasıl izah edeceğimi bilemiyorum. Bana yuvamda kimsenin, ikimizden başka kimsenin bulunmamasını rica etmiş. Hizmetçi ve uşak bile. Buna sebep olarak da bir yuvada ancak bir çiftin yaşamasının doğru olduğunu sebep göstermişti. «Kenan, demişti. Yalnız olalım. Seni daha çok seveceğim ve seninle yapayalnız yaşamaktan çok haz duyacağım. Hiçbir zaman bu yuvaya sen ve benden başkası ayak basmasın. Babam öldü. Onun da sevgisi sana kaldı. Beni seviyorsan bu isteğimi yap ve kuma beni.» Böyle bir teklife neden ve ne için itiraz edebildim? Yalnız tenha bir muhitte ve bahçe içinde bir köşkte oturduğumuz için onun yalnızlığından korktum ve çok azılı olan bir köpeği bekçi diye aldım. Karım bu köpeğe hiç itiraz etmedi. Bana her zamankinden daha büyük bir iştiaqla düşkün oldu.

Ressam Kenan, bembeyaz bir mendille alnındaki terleri kuruladı. Sonra tekrar içini çekti:

— Onun sevgisinden hiçbir şüphe yoktur. O bana tamamiyle düşkündür. Ben de onu bir çılgın gibi sevmekteyim. Mükemmel tahsili olan bu kadına kuruntularımı, düşüncelerimi söylemekten çekindim. Önce bir dimağ mütehassısına gittim. Bozuk asabımı düzeltmek istiyordum. Ona gülünç sayacağı şüphelerimi söyleyemedim. Sadece uykusuz ve sinirli olduğumu anlattım. Sinir tedavisinin hiçbir tesiri olmadı. Ben gün geçtikçe dimağında açılan bir uçuruma doğru sarkmaktayım. Çıldırmağlığım pek mümkün.

Yeniden alnını kuruladı. Dolan gözlerini önüne eğdi. Tuğrul ona yeni bir sigara uzatırken:

— Her şey maddeye müstenittir, dedi. Buna inanınız. Size peğın olarak söylüyorum.

Ressam bunalmış bir halde:

— Öyle olmasını çok isterdim, dedi. Fakat beni tamamiyle dinledikten sonra istinat edecek bir madde bulamayacaksınız. Bu nihayet bir el çabukluğu ve profesyonel yankesicilikle halledilemeyecektir.

Tuğrul kızmadı. Zaten kızmak âdeti değildi:

— Bana müracaatta tam bir ısbet olduğunu göreceksiniz. Sizi dinliyorum.

(Arkası var)

KARA ALI HORTLAKLI KALE

GİZLİ VAZİFE !..

1943

SENESİNDE
FRANSA'NIN
SAVUA EYA-
LETİNDEYİZ...

KARLAR ARASINDA KALMIŞ
ŞU KÜÇÜK KULÜBE NE KADAR
DA İSSİZ GÖRÜNÜYOR

FAKAT İÇENDE İKİSİ GENC. BİRİ
YAŞLI ÜÇ KADIN PAKETLER
HAZIRLAMAKLA MEŞGUL ...

MİSELİN, KARDEŞİN TOM
GEÇ KALDI, MERAK EDİYOR
RUM!

ONUN BECERİKLİ OLDU-
ĞUNU BİLİRSİN ANNE!

KİŞ UZUN SÜRDÜ BEL-
Kİ BAHARDA ERKEKLE
RİMİZE KAVUŞURUZ!

SEN ANDREYLE, BEN
ALENLE AYNI GÜNDE
EVLENİRİZ!

BU SIRADA ÜSTÜ BAŞI
KAR İÇİNDE TOM İÇERİ
GİRDİ.

PAKETLER HAZIR MI?
ARKADAŞLARA MÜMKÜN OL-
DUĞU KADAR ÇABUK YETİŞMELİ

FAKAT NASIL OLUR TOM?
ÇOK YORGUNSUN,
BİRAZ DİNLEN

OLMAZ, NİŞANLIN
ALENE VERİLECEK ÖNEMLİ
HABERLER VAR!

TOM PAKETLERİ KAP-
TIĞI GİBİ FIRLIYOR

ÇOK CESUR ÇOCUK!

S
A
T
L
E
R
C
E
Y
Ü
R
Ü
D
Ü
K
-
T
E
N
S
O
N
R
A

TOM DAĞ GEÇİTLERİNE SAKLA-
NARAK HAREKETE GEÇME ANINI
BEKLEYEN ÇETECİLERİN YANINA
VARIYOR!

ÇETECİLERİN REİSİ DLAN
ALEN ONU KARSILIYOR ..

ALEN, TAKVİYE MAL-
ZEMESİ GOTÜREN BİR KA-
FILE BU YAKINLARDAN GE-
ÇECEK!

AMA SİLÂHİNİZ AZ
DEĞİL Mİ?

NE GÜN GEÇECEK
BİLİYOR MUSUN?

YARIN VÂDİDEN GEÇECEK.
AMA ÇOK MİKTARDA MUHAFİZ
VAR!

ANDRE KÖYE İNMELİ...
BU KÂÇIRILMIYACAK
FIRSAT!

BASÜSTÜNE
REİS!

HANDA BEKLERSİN VE HA-
BER ALINCA TOMLA BANA
GÖNDERİRSİN!..

KÖYDE TOMLA ANDREDEN
KİMSE ŞÜPHELENMİYOR
BİR MEYHANEYE GİRİP
OTURUYORLAR!

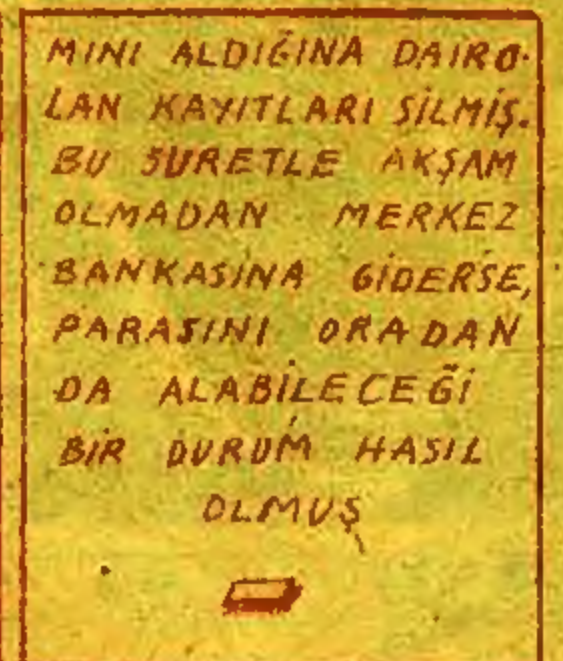

ANDRENİN
BÜTÜN ÖĞ-
RENMEK İS-
TEDİĞİ CEP-
HANE TA-
ŞIYAN KAM-
YONLARIN
HANGİ YOL-
DAN GİDE-
CEĞİDİR...

YAVUZ GAZETECİ

YAVUZ, TÜRKİYE GAZETESİNİN GÖZÜ PEK MUHABİRLERİNDEN BİRİDİR. BAŞINA GELEN HER VAK'ADAN KENDİSİ VE GAZETESİ İÇİN BİR FAYDA CI KARMASINI BİLİR. BİR GÜN SOKAKTA İŞ PEŞİNDE GEZERKEN...

NAT PINKERTON

HUSUSİ DETEKTİF NAT PINKERTON, DOLLI MOLAN'IN KAÇIRILAN OĞLU ŞAV'İ ÇOCUK KARABORSACISI PRİSİLLA BLAKTAN KURTARMAGI ÜZERİNE ALMIŞTI. RESMİ POLİS VE JANDARMANIN YARDIMI İLE HİRSİZ VE SANTAJCI PRİSİLLAYI KOŞKÜNDE KİSTİRDİLER.

İSTE EV, ÇAKSON DA ORDA YATIYOR. BELKİ HALÂ YAŞIYORDUR. BEN ONU ALMAGA GIDIYORUM!

BU MEHTAPTA HA? SEN DELİ MİSİN? GÖRÜRLER DER HAL!

O KADIN DELİDİR DİYORUM SİZE!

ÇOCUĞUM İÇERDE, ONUN YANINDA HA! MUTLAKA GİDİP ALACAGIM!

SENİ ÖLDÜRÜR SONRA, DOLLI! PAGAN BU KADINI SAKIN BIRAKMA!

BENİ ASLA CANLI ELE GEÇİREMEYELER! İSTE, GELİYORLAR

HERSİNİ, HEPSİNİ ÖLDÜRECEĞİM!

HİÇ İYİ NİŞANCI DEĞİL!

EYET TALİHİMİZDEN! AMA BİZ ATEŞ AÇAMAYIZ Kİ! ÇOCUKLAR VAR!

ATEŞ EDİYORLAR YAVRUMU ÖLDÜRECEKLER

TUT SUNU PAGAN! BEN ÇOCUKLARIN YANINA GIDIYORUM

SEN MERAK ETME NAT! AMA DİKKAT ET, KENDİNİ KORU!

ATEŞ AÇAMIYORUZ GEL NAT DAĞILALIM DA EVİN ETRAFINI SARILIM. SONRA HEPBİRDEN EVE DALARIZ!

ÜZÜLME DOLLI KÜÇÜK ŞAV'A BİRŞEYÇİKLER OLMAZ!

NE SOĞUK! DONDUM!

BENİM PALTOMU ALDA OTOMOBİLE DÖNELİM!

ŞAV!.. ŞAV!.. YAVRUM BENİM!

AMA O DELİ KADIN SENİ ÖLDÜRÜR! OZAMAN YAVRUN SENSİZ NE YAPAR ?!..

BRK BENİ! ÇOCUĞUMU KURTARAYIM

SERSEM, GENE KAĞTI!

NAT! NAT! TUT SUNU!